

Lược trích từ Vân Thê Pháp Vượng

Tác giả: Đại Sư Liên Trì

- Niệm Phật to tiếng dễ mất sức, niệm thầm dễ bị hôn trầm. Chỉ cốt niệm miên miên mật mật, tiếng niệm động nơi răng, môi, tức là Kim Cang Trì. Nhưng lại không nên chấp chặt. Nếu biết mình đã mệt thì niệm thầm cũng chẳng trở ngại gì. Nếu biết mình hôn trầm thì không ngại gì niệm lớn tiếng. Hiện tại, người niệm Phật chỉ là liên tay khua mõ, miệng ong óng gào theo cho nên chẳng được lợi ích gì. Cần phải niệm sao cho từng câu thoát ra khỏi miệng vọng vào tai, từng tiếng đánh thức tự tâm, ví như người đang ngủ mê mết, có ai gọi lớn tên lên thì kẻ đó sẽ thức giấc. Bởi vậy, điều quan trọng nhất trong việc niệm Phật là nhiếp tâm.
- Tạt niệm là bệnh, Niệm Phật là thuốc. Niệm Phật chính là để trị tạt niệm, nếu không trị được tạt niệm là do niệm Phật chẳng tha thiết. Lúc tạt niệm khởi lên liền dốc sức ra công; mỗi chữ, mỗi câu tinh nhất không xen tạt thì tạt niệm tự dứt.
- Trong mỗi niệm, luôn niệm Phật không có tạt niệm thì gọi là Nhất Tâm. Nhất tâm niệm Phật mà còn nhất tâm tu các pháp môn khác thì là Nhị Tâm. Không tạt niệm mới chỉ là Sự Nhất Tâm, nay mình còn làm chưa được hưởng hồ là Lý Nhất Tâm. Vì vậy, niệm Phật phải giữ chí đừng để nhị tâm, đừng vì lẽ Tam Muội khó thành bèn vội đổi sang tu các hạnh khác. Người mới học, sanh sau; vừa mới lấy câu niệm Phật đặt nơi tâm thì vọng tưởng, suy nghĩ nổi lên toi bồi, đè lấp cả cái giác bèn cho rằng công phu niệm Phật chẳng thể nhiếp tâm nổi; không hề biết rằng mình làm sao đoạn ngay nổi nguyên do sanh tử từ vô lượng kiếp đến nay cho được! Ngay trong lúc vạt niệm vắn vủ chính là lúc để ra sức công phu [mặc cho] định tâm, tán tâm nhoang nhoáng. Lâu ngày công phu thuần thực, tự nhiên vọng niệm chẳng khởi. Các ông coi những vọng niệm mình nhận biết được đó là nặng cho nên bèn lơ là câu niệm Phật này. Còn như lúc không niệm Phật, vọng niệm bỗng bột toi bồi chẳng ngưng nghỉ trong một sát na nào hết thì các ông làm sao biết được!

- Cổ nhân dạy thân cận minh sư, cầu thiện tri thức, nhưng thật ra thiện tri thức không thể dùng miệng truyền tâm, trao pháp môn bí mật được, họ chỉ giúp người khác gỡ niêm cõi trói. Đấy chính là “bí mật”. Nay chỉ tám chữ “*chấp trì danh hiệu, nhất tâm bất loạn*” chính là pháp môn bí mật để gỡ niêm cõi trói, là đường lớn thênh thênh để thoát sanh tử. Sáng niệm, chiều niệm, đi niệm, ngồi niệm, niệm niệm liên tục tự thành Tam Muội, chứ đừng có cầu cái gì khác nữa.
- Tâm vốn không sanh do duyên hợp mà sanh. Tâm vốn chẳng chết, do duyên tan lìa nên chết. Tựa hồ có sanh tử, nhưng vốn không đến đi. Lãn hội được điều này thì sanh thuận, tử an; thường tịch, thường chiếu. Nếu như chưa làm được như thế thì nên buông bỏ toàn thân, khẳng khăng trì một câu A Di Đà Phật cầu sanh Tịnh Độ. Giả sử các duyên chưa hết, thọ mạng chưa dứt thì càng phải nên niệm Phật, sẽ có lợi ích lớn. Cổ đức bảo: “*Pháp môn Niệm Phật là thuật trường sanh của đấng Kim Tiên¹*”.
- Sanh tử chẳng lìa nhất niệm, thậm chí vạn hạnh dù thế gian hay xuất thế gian đều không lìa khỏi một niệm. Nay dùng cái niệm ấy để niệm Phật thì sẽ thiết tha, gần gũi, tinh chuyên, chân thật xiết bao? Nếu truy xét chỗ bắt nguồn của cái niệm ấy thì đó chính là tự tánh Di Đà, chính là ý sang Tây của Tổ Sư. Dù cho không ngộ được, cứ nương theo nguyện lực vãng sanh Cực Lạc, cắt ngang sanh tử, chẳng thọ luân hồi thì rốt cục sẽ đại ngộ. Xin hãy buông bỏ vạn duyên, trong mười hai thời, niệm niệm khẳng khăng thì đấy chính là điều tôi rất mong mỏi.
- Bảy mươi tuổi từ xưa đã hiếm, sống trăm năm có được mấy người. Nay trong lúc tuổi xế chiều đây chính là lúc buông bỏ hoài bão, thấy rõ thế gian hết như một trường hý kịch, chẳng hề chân thật. Chỉ còn một câu A Di Đà Phật để đắp đổi tháng ngày, chỉ lấy Tây Phương Cực Lạc thế giới làm quê nhà mình: Nay ta niệm Phật, mai sau sanh về Tây phương. Còn

¹ **Kim Tiên**: Một danh từ người Hoa dùng để gọi Phật. Vì Phật thân kim sắc nên họ gọi Phật là Kim Tiên.

gì hay hơn, hãy nên vui mừng lớn lao, đừng sanh phiền não. Giả sử gặp phải chuyện chẳng như ý hãy liền xoay chuyển ý niệm, gấp rút đề cao câu niệm Phật này, hồi quang phản chiếu: Ta là người sống trong thế giới của Phật A Di Đà lẽ nào còn thấy biết như người trong thế gian mà nóng giận, vui vẻ; chỉ nhất tâm niệm Phật. Đây chính là pháp môn đại an lạc, đại giải thoát của những người trí tuệ.

- Nguyên do của bệnh tật phần nhiều là do sát sanh; bởi thế, ta nên thiên trọng phóng sanh. Bên ngoài càng thêm sám, trong tâm tự hồi, công đức rất nhiều. Xin hãy để tâm trống trải, quét sạch hết thảy các duyên. Trong cái tâm rỗng rang đó chỉ niệm một câu A Di Đà Phật. Nói niệm Phật đó thì bất tất phải nhếch môi, động lưỡi; chỉ lặng lẽ dùng tâm nhãn phản chiếu từng chữ phân minh, từng câu tiếp nối, từ sáng đến tối, từ tối đến sáng, tâm tâm chẳng hề gián đoạn. Nếu có đau khổ thì cứ nhẫn nại, nhất tâm nghĩ đến câu niệm. Kinh dạy: *“Chỉ tâm niệm Phật một tiếng diệt được tội trong tám mươi ức kiếp sanh tử”*; bởi thế, công đức niệm Phật rất lớn lao vậy.

Niệm Phật Pháp Yếu – Cư Sĩ Mao Lăng Vân kết tập